

Ik heb merkwaardig gedroomd afgelopen nacht. In mijn droom zocht ik mijn tas, ik was hem kwijt, tot ik ineens besepte dat ik droomde en dus die tas helemaal niet kwijt kón zijn. Ik dacht: als ik dan toch aan het dromen ben, dan besluit ik bij deze dat die tas dus verre van kwijt is.

Tot ik hem ineens zag staan en ik me tegelijkertijd afvroeg hoezo ik trouwens een tas nodig had in deze droom. Een droom is namelijk nogal immaterieel. Ik zou niet weten wat ik daarbij voor spullen nodig zou hebben. In een droom kun je zo ver en hard fietsen als je wilt, of met de allerlangzaamste trein, je hoeft je nooit met je terugreis bezig te houden. Een enkele reis is al genoeg. Je hebt bovendien niet eens geld nodig, hooguit een slaapplek.

Toch interessant wat een tas ineens in een droom doet. Hij leek wel verdwaald. Een tas zonder functie. Ik dacht niet: ah, ik droom, dus wat moet ik met een tas in-the-first-place? Volgens mij zat er ook niets in. Het ging alleen over een tas, zonder inhoud.

Eigenlijk dromen we in de verste verte niet zo fantasieerijk als eigenlijk zou kunnen. In plaats van een heel paradijs bij elkaar te fantaseren met paarse rotsen, een groene lucht, lopende bomen en sprekend gras, gaan we een tas zoeken die niet bestaat. Jammer, eigenlijk. Ik dacht inderdaad niet: ik droom toch, dus waarom zou ik niet op de zon springen. Of: waar is mijn tas, dan stop ik de maan er even in. Of: nu ik toch droom, laten we de aarde even vierkant maken.

Ik herinner me dat hij onder een tafel stond, heel duidelijk. En ik dacht: o, daar staat hij, onder de tafel. Dus heb ik er gewoon een tafel bij bedacht, om die tas een plek te geven. Hij had net zo goed door de lucht kunnen vliegen, in een boom kunnen hangen, of gewoon in het niks kunnen zijn.

Ik dacht niet: waar is mijn tas? Oh, daar, op dat uithangbord. Of daar, die leeuw gaat er net mee vandoor. Of daar, in de krater van die vulkaan, of op de mast van dat schip, of op de bodem van de oceaan, maar dat geeft niet, want ik moest daar toch net wezen.

“Ik haal hem gelijk even op, heb jij toevallig nog iets nodig uit die buurt?”

“Nee hoor, want ik droom ook, dus heb evenmin iets nodig.”

“Mooi, nu je dat zo zegt, hoef ik er eigenlijk ook niet meer langs te gaan.”

“Maar je zou je tas toch ophalen?”

“Maar mijn tas bestaat niet, want ik droom.”

“Wat wou je dan doen tijdens je droom? Gewoon stilzitten is ook een beetje saai, of niet soms? Je kan doen wat je wil..”

“Ok, dan haal ik toch mijn tas op van de oceaانبodem. Ga je mee?”

“Ok, ik ga als zeewier.”

“Zeewier kan toch geen tas dragen?”

“Dan laten we die tas toch gewoon liggen? Trouwens, als ik toch geen duikpak nodig heb, haal ik gelijk even al het plastic uit de zee.”

“Dan vul ik de bedreigde diersoorten wel even aan.”

“We hebben het nog druk vannacht.”

“Hoe kan dat nou, als er niet eens materie bestaat?”

“Wie ben jij trouwens?”

“?”